

Arrest

nr. 188 063 van 7 juni 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 5 april 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 april 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. VAN OVERDIJN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 26 augustus 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 27 augustus 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 19 januari 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 3 februari 2017.

1.3. Op 3 maart 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.
De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde van Palestijnse origine te zijn en afkomstig te zijn uit Libanon. U bent geboren op 10 februari 1988 in het vluchtelingenkamp Burj al Barajneh in Beirut. U woonde er tot uw vertrek in mei 2014. U bent van religie een soennitische moslim. U bent ingeschreven bij UNWRA en u bent geregistreerd als Palestijnse vluchteling bij de Libanese autoriteiten. U werkte voltijds als beeldtechnicus bij al-Quds tv, nabij Sultaan Ibrahim,. Daarnaast werkte u nog een paar uur per week als schoonmaker in het kantoor van Hamas te al-Dahiye. Aan de ingang van het kantoor van Hamas bevond zich een Hezbollah-controlepost.

Uw problemen begonnen in februari 2014, nadat Hezbollah - als gevolg van een terroristische aanslag op de Iraanse ambassade te Beirut - controleposten had opgericht aan de grenzen van de hoofdzakelijk sjiietische wijk al-Dahiye. Het Palestijnse vluchtelingenkamp Burj al Barajneh, waar u tot aan uw vertrek woonde, bevindt zich binnen het al-Dahiye kwartier. Om naar uw werk te gaan moest u elke dag via verschillende controleposten passeren. Als Palestijn ondervond u toenemende discriminatie bij die controles: u werd strenger gecontroleerd dan Libanezen – zo moest u o.a. steeds uw kledij uitdoen, uw ID-kaart laten controleren, formulieren invullen - eveneens kreeg u te maken met racistische opmerkingen omwille van uw origine. In februari kreeg u het naar aanleiding van een routine controle aan de stok met een Hezbollah-veiligheidsagent genaamd A.(...) H.(...) Z.(...). Als gevolg van een mondeling dispuut werd u door hem en twee andere veiligheidsagenten geslagen en gedurende drie uur vastgehouden. Hierna veranderde u uw route naar het werk waardoor u de desbetreffende controlepost niet langer moest passeren. Bij de overige controleposten ondervond u geen verdere problemen. In april 2014, ongeveer drie maanden na het eerste incident, merkte u A.(...) H.(...) Z.(...) op bij de Hezbollah controlepost aan het kantoor van Hamas waar u tewerkgesteld was. In de daaropvolgende periode benaderde hij u meermaals en bleef u verbaal aanvallen. Op 15 of 17 april 2014 heeft u A.(...) H.(...) Z.(...) naar aanleiding van zo'n verbaal dispuut aangevallen en heeft u hem tot bloedens toe geslagen met een fles. Op het moment van de feiten waren twee collega's van A.(...) H.(...) Z.(...) aanwezig en trachten die tussen jullie beiden te bemiddelen. Nadat u zijn bebloede aangezicht zag, drong de ernst van de situatie tot u door. U vluchtte met behulp van uw collega's op een bromfiets naar uw huis in Burj al Barajneh. U besloot uw werkzaamheden bij Hamas als al-Quds stop te zetten uit schrik om opgepakt te worden aan één van de vele controleposten rondom al-Dahiye. Op uw vraag heeft uw werkgever verschillende pogingen ondernomen om te bemiddelen met de familie van A.(...) H.(...) Z.(...). Deze pogingen liepen echter op niets uit. Op 21 mei 2014 ontving u een oproepingsbrief van het algemeen leiderschap van Burj al Barajneh met de melding u aan te melden bij hun kantoor op vraag van de Libanese autoriteiten. U besloot niet op de oproeping in te gaan, uit schrik om uitgeleverd te worden aan Hezbollah of aan de Libanese autoriteiten. Op 24 mei 2014 verliet u het vluchtelingenkamp Burj al Barajneh, te Beirut. U reisde naar Tripoli in het Noorden van Libanon, vanwaar u de Syrische grens overstak met behulp van een smokkelaar. Vervolgens reisde u illegaal via Syrië naar Turkije, waar u acht maanden verbleef. In Turkije werkte u in de horeca om het vervolg van uw reis te kunnen betalen. Op 13 februari 2015 verliet u Turkije en reisde u verder naar Griekenland. In Griekenland ondernam u verschillende pogingen om via de luchthaven het land te verlaten. Na verscheidene mislukte pogingen besloot u uw reis toch verder te zetten over land: via Macedonië, Servië en Duitsland, naar België waar u op 21 augustus 2015 aankwam. Op 27 augustus 2015 diende u een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Een paar dagen na uw vertrek vond er een huiszoeking plaats in uw ouderlijke huis. In de daarop volgende periode kwamen mensen van Palestijnse veiligheidsdienst meermaals langs bij uw woonplaats op zoek naar u. Na verschillende bezoeken heeft uw familie hen op de hoogte gesteld van uw vertrek uit Libanon. De Libanese autoriteiten hebben een proces tegen u aangespannen. U bent niet op de hoogte van de uitkomst van dit proces. Momenteel komen de veiligheidsdiensten niet langer bij uw thuis.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: Uw identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen, uw UNWRA-kaart, uw geboorteakte, een oproepingsbrief van het Algemeen Leiderschap te Burj al Barajneh, medische rapporten aangaande uw ziekte en een attest van uw voormalige werkgever. Na het gehoor werden volgende stukken nog toegevoegd: een kopie van medische attesten aangaande uw zus haar suikerziekte, een kopie van de gebruiksaanwijzing van een infusie-set, een kopie van een UNWRA document aangaande uw hulpaanvraag, kopieën van medische attesten aangaande uw epilepsie en tot slot een USB-stick met een videofragment waarop u te zien bent tijdens een epilepsieaanval.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan

ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA kreeg (zie CGVS A.(...) A.(...) A.(...) dd. 03/02/2017, p. 3). Zowel u, alsook uw broer en zus, konden immers onderwijs volgen bij UNRWA (zie CGVS, p. 4 en 7). Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat u medische zorg van UNRWA kon genieten, of er toch minstens recht op had (zie CGVS, p.3). U verklaarde een aanvraag te hebben ingediend bij UNRWA betreffende het verkrijgen van uw epilepsie-medicatie. Uit uw verklaringen blijkt dat UNRWA niet in staat was u te helpen met betrekking tot deze aanvraag (zie CGVS, p. 3). Dient hier te worden opgemerkt dat dit niet aantoonde dat u geen medische bijstand van UNRWA zou kunnen krijgen indien u deze zou vragen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u wel gebruik kon maken van de UNRWA-diensten inzake tandheelkunde (zie CGVS, p. 3). Dient te worden opgemerkt dat u voor de behandeling van eventuele ziekte gebruik maakte van privé medische diensten, die u op basis van uw inkomen kon betalen (zie CGVS, p. 3). Daarnaast blijkt dat uw familie om de drie maanden voedselhulp krijgt van UNRWA (zie CGVS, p. 4).

Rekening houdend met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten. Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen. Ten eerste is het bevreemdend dat de Libanese autoriteiten, en bijgevolg de Palestijnse veiligheidsdiensten, u pas na méér dan één maand zouden opgeroepen hebben in verband met het incident betreffende A.(...) H.(...) Z.(...). Uit uw verklaringen blijkt dat het geschil waarbij u A.(...) H.(...) Z.(...) aanviel heeft plaats gevonden op 15 of 17 april 2014. De oproepingsbrief van het Algemeen Leiderschap te Burj al Barajneh - die u ter staving van uw asielaanvraag voorlegde – dateert van 20 mei 2014, hierin werd gevraagd om zich op 21 mei 2014 te melden bij het bureau van het Algemeen Leiderschap (zie CGVS, p. 10). Het mag verbazen dat, indien u werkelijk gezocht werd door de Libanese autoriteiten, men u niet onmiddellijk heeft opgespoord, doch ettelijke weken heeft gewacht alvorens u op te roepen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat, op het moment van de feiten, A.(...) H.(...) Z.(...) samen met twee collega's de controlepost van het gebouw bemande (zie CGVS, p. 15). U verklaarde dat u op het moment van de feiten bent weggevlucht met behulp van enkele collega's. De overgebleven Hezbollah bewakers zouden u niet hebben achtervolgd, noch getracht hebben u tegen te houden (zie CGVS, p. 15). Het is opmerkelijk dat de overige Hezbollah bewakers, die nochtans zijn tussengekomen in de ruzie, u op dat moment niet zouden hebben tegen- en/of vastgehouden. Uit uw verklaringen blijkt overigens dat personen die een Hezbollah checkpoint bemannen de bevoegdheid hebben om burgers te arresteren (zie CGVS, p. 15). Uw eerdere aanvaring met A.(...) H.(...) Z.(...) in februari 2014, waar u als gevolg van een mondeling dispuut enkele uren werd vastgehouden in een Hezbollah kantoor, tonen aan dat Hezbollah zulke feiten niet lichtzinnig laat passeren (zie CGVS, p. 13). De feiten waar u op dat moment voor werd vastgehouden betroffen louter het vervloeken van 'Hezbollah', omwille daarvan werd u geslagen en gedurende drie uur vastgehouden. Het mag dan ten zeerste verbazen dat het fysiek aanvallen en tot bloedens toe slaan van één van Hezbollah 's medewerker geen aanleiding heeft gegeven tot een onmiddellijke arrestatie dan wel een achtervolging. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat, indien de Palestijnse veiligheidsdiensten u daadwerkelijk wouden uitleveren aan Hezbollah of aan de Libanese autoriteiten, men u op dergelijke wijze, middels een oproepingsbrief, zou hebben opgeroepen. Hiermee riskeerde men immers dat u het kamp zou proberen ontvluchten en alzo aan hen zou ontkomen. Uw verklaringen over de zoektocht van de Palestijnse veiligheidsdiensten naar u zijn bovendien ook niet éénsluidend. Zo verklaarde u enerzijds dat de Palestijnse veiligheidsdiensten **na uw vertrek** uit Burj al Barajneh verscheidene malen zijn langsgesproken bij uw ouderlijk huis op zoek naar u (zie CGVS, p. 10). Later paste u uw verklaringen aan en verklaarde u dat er op 23 mei een huiszoeking in uw ouderlijk huis heeft plaatsgevonden. U verklaarde op dat moment bij een tante aan vaderskant – een tante waarvan u beweert dat zij eveneens in het kamp woont - te zijn ondergedoken (zie CGVS, p. 8 en 11). Het is bovendien opmerkelijk dat de

Palestijnse veiligheidsdiensten u niet metéén zijn komen zoeken bij u thuis. Het mag verbazen dat men u eerst op de hoogte stelt via een oproepingsbrief en pas verschillende dagen later naar u op zoek gaat. Indien uw niet-opdagen bij het Algemeen Leiderschap aan de oorzaak lag van hun huiszoeking, is het bevreemdend dat men niet direct op 21 mei 2014, nadat u niet kwam opdagen, dan wel op 22 mei 2014 naar u kwam zoeken maar twee dagen gewacht heeft om een eerste maal bij uw ouderlijk huis langs te gaan.

Daarnaast mag het verbazen dat u op klaarlichte dag Beirut heeft verlaten - naar eigenzeggen verliet u Burj al Barajneh op 24 mei 2014 te voet via de Hezbollah controlepost ter hoogte van de kerkhofstraat - u verklaarde hierbij niet te zijn gecontroleerd (zie CGVS, p. 19). Dit is opmerkelijk want uit uw verklaringen blijkt immers dat Burj al Barajneh, waar u tot aan uw vertrek woonde, deel uitmaakt van de hoofdzakelijk sjiietische wijk al-Dahiye die sinds januari 2014 omringd wordt door Hezbollah-controleposten (zie CGVS, p. 12 en 15). Uw vertrek uit Burj al Barajneh is in deze hoogst opmerkelijk en druist regelrecht in tegen uw eigen verklaringen, waaruit duidelijk kan worden opgemaakt dat iedereen die de wijk binnen of buiten wou via één of meerdere controleposten moest passeren (zie CGVS, p.12). U benadrukte meermaals dat Palestijnen aan dergelijke controleposten grondig gecontroleerd werden, zo moest u onder andere steeds uw identiteitsdocumenten voorleggen, formulieren invullen, daarnaast werd u op frequente basis lichamelijk gefouilleerd (zie CGVS, p. 12 en 13). Het mag verbazen dat u, ondanks het feit dat u naar eigenzeggen gezocht werd door de Libanese autoriteiten, het ogenschijnlijk toch veilig genoeg vond om u in het openbaar te begeven én via een Hezbollah-controlepost uw wijk te verlaten. Het voorafgaande ondermijnt eens te meer de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van uw voorgehouden vrees voor vervolging. Er kan immers logischerwijs worden verondersteld dat, indien u werkelijk vreesde om door Hezbollah opgepakt te worden, u niet het risico zou nemen om gecontroleerd en/of opgepakt te worden aan één van de door Hezbollah bemande controleposten. In dit verband verklaarde u dat gedurende het spitsuur de controles van Hezbollah minder streng zijn (zie CGVS, p. 19). Dient echter te worden opgemerkt dat zelfs indien er minder controles zouden plaatsvinden op drukke momenten – wat tegengesproken wordt door uw eigen verklaringen inzake de grondige identiteitscontroles aan de verschillende checkpoints (zie CGVS, p.13) – het nog steeds een bijzonder gróót risico inhield voor u om op zulke wijze uw wijk te verlaten. Het is niet geheel uitgesloten of ondenkbaar dat u tegengehouden zou worden in het kader van een routinecontrole. d Uw gedrag in deze is op geen enkele wijze verenigbaar met de door u aangehaalde vrees.

Wat ook ten zeerste mag verbazen is dat u **niet op de hoogte** bent van het verdere verloop van de aanklacht tegen uw persoon. Dit is opmerkelijk aangezien uit uw eigen verklaringen blijkt dat de Libanese autoriteiten een proces tegen u hebben gestart naar aanleiding van het incident met A.(...) H.(...) Z.(...) (zie CGVS, p. 18). U kon echter geen verdere details geven inzake het verloop en de uitkomst van het proces, noch scheen u te weten of u al dan niet veroordeeld werd door de rechtbank in Libanon. Bovendien lijkt u op geen enkel moment een advocaat te hebben geraadpleegd (zie CGVS, p. 18). Uw ouders – die zich nog steeds in uw ouderlijk huis te Burj al Barajneh bevinden - zouden ook niet op de hoogte zijn van het verloop en de uitkomst van de aanklacht. In dit verband verklaarde u dat uw familie sinds uw vertrek geen belangstelling meer toont voor de zaak, aangezien u zich momenteel toch niet in Libanon bevindt (zie CGVS, p.18). Dit mag verbazen aangezien de oproepingsbrief van het Algemeen Leiderschap – opgesteld op vraag van de Libanese autoriteiten – de directe aanleiding vormde voor uw vertrek. Het is tevens de reden waarom u in de onmogelijkheid zou verkeren om terug te keren naar Libanon, aangezien u vreest om opgepakt en uitgeleverd te worden aan Hezbollah. Gezien het belang hiervan kan minstens verwacht worden dat u beter op de hoogte zou zijn van het verloop en de uitkomst van de aanklacht tegen uw persoon.

Wanneer men al het voorgaande in ogenschouw neemt, komt men tot de conclusie dat uw relaas en de redenen omwille waarvan u het mandaatgebied van de UNRWA zou hebben moeten verlaten, niet kan overtuigen.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNWRA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp

waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreeerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreeerde Palestijnen (PRL). Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreeerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Geregistreeerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR kunnen anno 2016 nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp al Rashadiya erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

Immers, de woning waar u met uw familie woonde in Burj al Barajneh is jullie eigendom (zie CGVS, p. 4). Voorts blijkt uit uw verklaringen dat uw vader frequent werk heeft in de bouwsector waar hij tussen 500 à 1000 dollar per maand verdient, afhankelijk van de omstandigheden (zie CGVS, p. 6). Het gezinsinkomen werd verder aangevuld met de inkomsten van uw activiteiten bij Al-Quds en Hamas. In totaal verdiende u maandelijks zo'n 750 dollar (zie CGVS, p. 5). Uw broer, die tewerkgesteld is als IT-er in de Verenigde Arabische Emiraten, droeg eveneens bij aan het gezinsinkomen (zie CGVS, p. 7). Zoals hoger aangehaald kon met uw verdiensten ook terecht bij een privé dokter in Beirut (zie supra). U haalde voorts nog aan dat jullie, naast jullie eigen inkomsten, ook hulp kregen van andere mensen. Zo konden jullie ondermeer bij Al Aqsa-club en een soort NGO in het kamp terecht (zie CGVS p. 3 en 4). U verklaarde dat op basis van die verschillende inkomens uw familie in staat is om in hun onderhoud te voorzien. Uit uw verklaringen blijkt dat u financiële steun kreeg van uw broer I.(...) om uw reis te kunnen bekostigen - hij betaalde ongeveer 4000 dollar van het totale bedrag - het overige deel kon u betalen door te werken en te sparen in Turkije (zie CGVS, p. 9). Dit en het feit dat u, uw broer en uw vader allemaal werkten en op die manier in staat waren uw gezin te onderhouden, doet besluiten dat uw financiële situatie voorheen toch afdoende was.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend. Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 15 juli 2016) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een toenemende polarisatie waar tussen de soennitische en sjiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, en grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Wel vond er op 12 november 2015, na anderhalf jaar kalmte in Beiroet, opnieuw een dubbele zelfmoordaanslag plaats in de zuidelijke sjiitische wijk Bourj al-Barajneh. Het was de dodelijkste aanslag sinds de burgeroorlog en de eerste officieel door IS opgeëiste aanslag in Libanon. Het geweld escaleerde evenwel niet. Na de zware aanslag in november 2015 vonden er geen terroristische aanslagen meer plaats in Beirut.

Anno 2015-2016 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belagen op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers, tenzij het grootschalige en langdurige confrontaties in bevolkt gebied betreffen. Sinds januari 2015 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Wel bleven kleinschalige aanvallen op militaire doelwitten plaatsvinden waarbij doden of gewonden vielen, nagenoeg uitsluitend onder de strijdende partijen. Sinds januari 2016 bekampen IS en JN ook elkaar waarbij langs beide kanten verliezen werden geleden. Bij dit geweld worden evenmin burgers geïdoleerd en, aangezien het een afgelegen en bergrijke regio betreft, vallen weinig tot geen burgerslachtoffers.

Syrische rebelligroepen voeren voorts raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebelligroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers geïdoleerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen.

Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïdoleerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. In het vluchtelingenkamp Ain al-Hilwah is een gezamenlijke troepenmacht actief waarin de verschillende fracties vertegenwoordigd zijn. De troepenmacht heeft zich sinds haar oprichting kunnen ontplooiën in de meest gevoelige wijken en kwam naar aanleiding van een aantal politiek gemotiveerde moorden onmiddellijk tussen. De nieuwe troepenmacht werd ook samen met de Libanese autoriteiten om de veiligheid in het kamp te garanderen. Niettegenstaande de aanwezigheid van de troepenmacht vinden er nog steeds politieke moorden en afrekeningen plaats. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn, vallen hierbij soms één of meerdere burgerslachtoffers. Op 22 augustus 2015 braken in Ayn al-Hilwah gewapende confrontaties uit tussen islamitische groeperingen en Fatah. Op 27 augustus 2015 keerde, na onderhandelingen tussen de betrokken partijen, de kalmte terug. Er is wel sprake geweest van moorden en kleinschalige schietincidenten waarbij een aantal doden vielen bij de extremistische strijders of Fatah. Er werden geen burgerslachtoffers gerapporteerd.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend

sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt kunnen voorgaande appreciatie niet in positieve zin veranderen. Uw identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen, uw UNWRA-kaart, uw geboorteakte, een medische rapporten aangaande uw ziekte, de USB-stick met videofragment van één van uw epilepsieaanvallen en een attest van uw voormalige werkgever bevestigen louter uw persoonsgegevens, herkomst, uw medische toestand en uw tewerkstelling alsook het feit dat u bij UNRWA geregistreerd bent. Geen van deze feiten wordt in voorgaande betwist doch ze hebben geen uitstaans met uw asielmotieven. De medische attesten in verband met uw zus haar suikerziekte en de kopie van de gebruiksaanwijzing van een infusie set bevestigen dat uw zus diabetes heeft. Uw zus haar ziekte wordt in voorgaande niet betwist doch heeft het geen uitstaans met uw asielmotieven. Het mag duidelijk zijn dat deze documenten dan ook niet volstaan om voorgaande bevindingen om te vormen. Wat de oproepingsbrief van het Algemeen Leiderschap te Burj al Barajneh betreft, dient te worden opgemerkt dat documenten slechts bewijswaarde hebben voor zover ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig relaas. Dit is in casu niet het geval. Volledigheidshalve kan hier nog worden opgemerkt dat u zich voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning op grond van medische redenen dient te wenden tot de hiertoe geëigende procedure, i.c. een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van "het beginsel van behoorlijk bestuur", van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van "de manifeste appreciatiefout", van de artikelen 62, 48/3, 48/4 en 55/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van de zorgvuldigheidsplicht, stelt verzoeker niet akkoord te kunnen gaan met de motivering van de bestreden beslissing.

In een eerste onderdeel van het middel – aangaande de vluchtelingenstatus – betoogt verzoeker dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich bezondigd heeft aan manifeste appreciatiefouten en geen rekening heeft gehouden met de context. Hij merkt bovendien op dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geenszins in twijfel trekt dat hij heeft gewerkt voor Hamas bij de televisiezender en in het kantoor, dat er twee vechtpartijen hebben plaatsgevonden met Hezbollah, dat hij werd vastgehouden door Hezbollah, dat verzoeker in het kamp "Buj al Baraj" woont en hij van Palestijnse origine is en dat de A.Z. familie een belangrijke positie bekleedt; verzoeker meent dan ook dat het Commissariaat-generaal enkel kritiek uit op kleine punten.

Vervolgens onderneemt hij een poging om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Voorts haalt verzoeker aan dat uit zijn asielrelaas blijkt dat hij een risico op foltering loopt in geval van terugkeer naar Libanon nu hij gezocht wordt door Hezbollah, een veroordeling tegen hem werd uitgesproken, hij geen bescherming kan genieten van de Libanese overheden en gefolterd werd wegens politieke en etnische redenen. Verzoeker besluit dat het bijgevolg past hem de vluchtelingenstatus te verlenen.

In een tweede onderdeel van het middel – aangaande de subsidiaire bescherming – herhaalt verzoeker dat hij geen hulp van UNRWA kon ontvangen en het totaal onmogelijk was om een dokter te vinden in het kamp, zodat verzoeker geenszins nuttige en effectieve hulp van UNRWA kan genieten. Verzoeker laakt voorts dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weinig zegt over de situatie in de vluchtelingenkampen en geheel niets vermeldt over de situatie in het kamp van verzoeker. Hij verwijst naar de aan het verzoekschrift gevoegde krantenartikelen en betoogt dat de situatie in de kampen dramatisch blijven en de zekerheid van de vluchtelingen niet kan gegarandeerd worden. Voorts voert verzoeker aan dat Bourj Al Barajneh het dichtst bevolkte kamp is sinds het begin van de Syrische oorlog, waardoor het totaal onmogelijk is geworden de veiligheidssituatie van de vluchtelingen in Libanon te garanderen. Hij laat nog gelden dat hij deel uitmaakt van een politieke partij en derhalve tot een risicogroep behoort. Verzoeker besluit dat de Libanese situatie erg kritisch is en het derhalve past hem de subsidiaire bescherming te verlenen.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het artikel "*Liban: un mort dans des heurts dans un camp de réfugiés palestiniens*" van msn.com en van LeFigaro.fr van 28 februari 2017, het artikel "*Dans les camps palestiniens du Liban*" van UNICEF France, het artikel "*Poursuite des bombardements d'un camp palestinien, Le Liban de nouveau dans le tourmente*" van ISM-France.org van 22 mei 2007, het artikel "*Lebanon: Life for Palestinian refugees in Bourj el-Barajneh*" van OCHA van 1 juli 2013, het artikel "*From a lost refugee*" van The Electronic Intifada van 15 juli 2003, het artikel "*Refuge and return*" van The Electronic Intifada van 8 februari 2011, het artikel "*Nouveaux arrivants à Bourj el-Barajneh, le camp palestinien le plus peuplé du Liban*" van Caritas van 3 januari 2013, het artikel "*Palestinians in Lebanon: Death by neglect*" van IRIN, het artikel "*Lebanon: Mental Health Care in Burj e-Barajneh*" van MSF USA van 24 februari 2011, het artikel "*Liban: Notre séjour dans le camp de réfugiés palestiniens d'Ein El-Helweh au Liban*" van Collectif Palestine Libre van 26 mei 2013, het artikel "*Liban: un mur près d'un camp palestinien*" van LeFigaro.fr van 21 november 2016, het artikel "*Dans les camps palestiniens surpeuplés du Liban*" van Vice.com van 9 juli 2014 en het artikel "*Neuf Palestiniens tués dans un camp de réfugiés au Liban*" van LeMonde.fr van 7 april 2014.

2.3. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. Wat betreft verzoekers algemene verwijzing naar "*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*" stelt de Raad vast dat in het verzoekschrift enkel de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht concreet worden vermeld. Het is niet de taak van de Raad om te achterhalen welk(e) ander(e) beginsel(en) verzoeker eventueel nog zou kunnen bedoelen. Dit onderdeel van het middel, in zover het geen betrekking heeft op de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht wordt derhalve ontvankelijk aangevoerd.

Waar verzoeker poneert dat de beslissing met "*machtsoverschrijding*" is genomen, kan slechts worden vastgesteld dat hij niet toelicht waarom de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet bevoegd was tot het nemen van de bestreden beslissing, noch wordt toegelicht op welke onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven de beslissing zou steunen (RvS 4 maart 1960, nr. 7681; RvS 30 september 1960, nr. 8094; RvS 23 november 1965, nr. 11.519). Ook dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Verzoeker kan de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet bovendien niet dienstig aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, D van het vluchtelingenverdrag.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) uit zijn verklaringen blijkt dat hij als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er bijstand van de UNRWA kreeg; (ii) geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten, vermits (1) het bevreemdend is dat de Libanese autoriteiten, en bijgevolg de Palestijnse veiligheidsdiensten, verzoeker slechts na meer dan één maand zouden opgeroepen hebben in verband met het incident betreffende A.H.Z.; (2) het opmerkelijk is dat de overgebleven Hezbollah bewakers, die nochtans zijn tussengekomen in de ruzie, verzoeker – die zou zijn weggevlucht op het ogenblik van de feiten – niet zouden hebben tegen- en/of vastgehouden; (3) indien de Palestijnse veiligheidsdiensten verzoeker daadwerkelijk wilden uitleveren aan Hezbollah of aan de Libanese autoriteiten, zij hem niet middels een oproepingsbrief zouden hebben opgeroepen, nu ze dan riskeerden dat hij het kamp zou proberen te ontvluchten en alzo aan hen zou ontkomen; (4) verzoekers verklaringen aangaande de naar hem opgezette zoektocht door de Palestijnse veiligheidsdiensten bovendien niet eensluidend zijn; (5) het daarnaast mag verbazen dat verzoeker op klaarlichte dag Beirut heeft verlaten en verklaarde hierbij niet gecontroleerd te zijn geweest, wat in deze hoogst opmerkelijk is en regelrecht indruist tegen zijn eigen verklaringen; (6) het feit dat verzoeker, ondanks het feit dat hij naar eigen zeggen gezocht werd door de Libanese autoriteiten, het ogenschijnlijk veilig genoeg vond om zich in het openbaar te begeven én via een Hezbollah-controlepost zijn wijk te verlaten, verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden vrees en (7) het opmerkelijk is dat verzoeker niet op de hoogte is van het verdere verloop van de aanklacht tegen hem en dat zijn familie, sinds verzoekers vertrek, geen belangstelling meer toont voor de zaak; (iii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat de UNRWA derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren; (iv) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR geregistreerd zijn, dat bij UNRWA-geregistreeerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij indien nodig bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument kunnen verlengen of vernieuwen, dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreeerde Palestijnen, dat evenwel niet uit te sluiten valt dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor in Libanon geregistreeerde Palestijnen, doch verzoeker beschikt over een UNRWA registratiekaart, alsook over een Palestijnse identiteitskaart zodat er geen redenen zijn om aan te nemen dat hij niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA; (v) uit verzoekers eigen verklaringen blijkt dat zijn individuele situatie behoorlijk is en hij voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in het vluchtelingenkamp van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen indien hij zou terugkeren naar het kamp waar hij verbleef; (vi) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie blijkt dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet; (vii) de door verzoeker neergelegde documenten niet van dien aard zijn dat zij de appreciatie van de asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht en (viii) verzoeker zich voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning op grond van medische redenen dient te wenden tot de hiertoe geëigende procedure (*in casu* een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet).

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148).

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 3 maart 2017 (CG nr. 1522188), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

2.6. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

2.7. Artikel 55/2, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

2.8. Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf de bijstand van de UNRWA genoot wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

2.9. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *Ei Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is

2.10. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn

wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

2.11. De Raad benadrukt in dit verband vooreerst dat de bewijslast in de eerste plaats ligt bij de asielzoeker (RvS 3 september 2004, nr. 134.545). Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205; RvS, nr. 163.124 van 4 oktober 2006; RvV, nr. 19.768 van 1 december 2008). Deze regel geldt onverkort voor de asielzoeker die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, D van de Vluchtelingenconventie te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81). Op grond van de gegevens van het dossier heeft de commissaris-generaal evenwel op goede gronden vastgesteld dat verzoeker niet in staat blijkt te zijn om doorheen zijn verklaringen aan te tonen dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond. De Raad benadrukt in dit verband dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu*, zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of het bestaan van een situatie van ernstige onveiligheid of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. *In casu* is er evenwel van twijfel geen sprake daar, zoals blijkt uit omstandige motivering van de bestreden beslissing, terecht geoordeeld wordt dat aan de door verzoeker naar voor gebrachte vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht.

In casu wordt vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor hij omwille van redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil verhinderd werd om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten en die hem ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten, zoals blijkt uit hetgeen volgt.

2.11.1. De Raad oordeelt in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat het bevreemdend is dat de Libanese autoriteiten, en bijgevolg de Palestijnse veiligheidsdiensten, verzoeker slechts na meer dan één maand zouden oproepen hebben in verband met het incident betreffende A.H.Z., dat indien de Palestijnse veiligheidsdiensten verzoeker daadwerkelijk wilden uitleveren aan Hezbollah of aan de Libanese autoriteiten, zij hem niet middels een oproepingsbrief zouden hebben oproepen en dat het opmerkelijk is dat de Palestijnse veiligheidsdiensten verzoeker niet meteen zijn komen zoeken bij hem thuis nadat hij niet kwam opdagen bij het Algemeen Leiderschap. Zo wordt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht opgemerkt: "(...) Ten eerste is het bevreemdend dat de Libanese autoriteiten, en bijgevolg de Palestijnse veiligheidsdiensten, u pas na méér dan één maand zouden oproepen hebben in verband met het incident betreffende A.(...) H.(...) Z.(...). Uit uw verklaringen blijkt dat het geschil waarbij u A.(...) H.(...) Z.(...) aanviel heeft plaats gevonden op 15 of 17 april 2014. De oproepingsbrief van het Algemeen Leiderschap te Burj al Barajneh - die u ter staving van uw asielaanvraag voorlegde – dateert van 20 mei 2014, hierin werd gevraagd om zich op 21 mei 2014 te melden bij het bureau van het Algemeen Leiderschap (zie CGVS, p. 10). Het mag verbazen dat, indien u werkelijk gezocht werd door de Libanese autoriteiten, men u niet onmiddellijk heeft opgespoord, doch ettelijke weken heeft gewacht alvorens u op te roepen.. (...) Daarnaast dient te worden opgemerkt dat, indien de Palestijnse veiligheidsdiensten u daadwerkelijk wouden uitleveren aan Hezbollah of aan de Libanese autoriteiten,

men u op dergelijke wijze, middels een oproepingsbrief, zou hebben opgeroepen. Hiermee riskeerde men immers dat u het kamp zou proberen ontvluchten en alzo aan hen zou ontkomen.

(...) Het is bovendien opmerkelijk dat de Palestijnse veiligheidsdiensten u niet metéén zijn komen zoeken bij u thuis. Het mag verbazen dat men u eerst op de hoogte stelt via een oproepingsbrief en pas verschillende dagen later naar u op zoek gaat. Indien uw niet-opdagen bij het Algemeen Leiderschap aan de oorzaak lag van hun huiszoeking, is het bevreemdend dat men niet direct op 21 mei 2014, nadat u niet kwam opdagen, dan wel op 22 mei 2014 naar u kwam zoeken maar twee dagen gewacht heeft om een eerste maal bij uw ouderlijk huis langs te gaan." Waar verzoeker in het onderhavige verzoekschrift aanvoert dat hij geen invloed heeft op de werking van de Libanese of Palestijnse overheden, het "totaal mogelijk [is] dat de overheden tijd nodig hadden om de verzoeker terug te vinden, en dan de officiële convocatie voor hem te maken.", dat de Libanese overheden met de Palestijnse overheden contact moest nemen, dat het mogelijk is dat er geen melding van de oorzaken van de arrestatie werd gegeven aan de Palestijnse overheden en een dergelijke convocatie precies getuigt van het feit dat hij gezocht wordt in zijn land van gewoonlijk verblijf, komt hij in wezen niet verder dan het poneren van een vrees voor vervolging, het volharden in zijn asielrelaas en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, waarmee hij er echter geenszins in slaagt het geheel van voormelde vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht te plaatsen. Immers, verzoeker is woonachtig in het vluchtelingenkamp zodat redelijkerwijze kan aangenomen worden dat het niet zo moeilijk is om hem te lokaliseren indien men hem daadwerkelijk wil arresteren. Voorts is het ongeloofwaardig dat wanneer men verzoeker wil arresteren men hem eerst een oproepingsbrief stuurt, wat hem uiteraard de mogelijkheid geeft om te vluchten.

2.11.2. Voorts treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar in de bestreden beslissing correct wordt geoordeeld dat: "(...) U verklaarde dat u op het moment van de feiten bent weggevlucht met behulp van enkele collega's. De overgebleven Hezbollah bewakers zouden u niet hebben achtervolgd, noch getracht hebben u tegen te houden (zie CGVS, p. 15). Het is opmerkelijk dat de overige Hezbollah bewakers, die nochtans zijn tussengekomen in de ruzie, u op dat moment niet zouden hebben tegen- en/of vastgehouden. Uit uw verklaringen blijkt overigens dat personen die een Hezbollah checkpoint bemannen de bevoegdheid hebben om burgers te arresteren (zie CGVS, p. 15). Uw eerdere aanvaring met A.(...) H.(...) Z.(...) in februari 2014, waar u als gevolg van een mondeling dispuut enkele uren werd vastgehouden in een Hezbollah kantoor, tonen aan dat Hezbollah zulke feiten niet lichtzinnig laat passeren (zie CGVS, p. 13). De feiten waar u op dat moment voor werd vastgehouden betroffen louter het vervloeken van 'Hezbollah', omwille daarvan werd u geslagen en gedurende drie uur vastgehouden. Het mag dan ten zeerste verbazen dat het fysiek aanvallen en tot bloedens toe slaan van één van Hezbollah 's medewerker geen aanleiding heeft gegeven tot een onmiddellijke arrestatie dan wel een achtervolging." In zoverre verzoeker laakt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening heeft gehouden met de context, met name dat de situatie ernstig van aard was na deze tweede aanvaring en verzoeker een aanhouding wenste te vermijden door weg te vluchten en hij suggereert dat het mogelijk is dat de bewakers ter plaatse bleven om A.H.Z. te helpen, brengt hij opnieuw geen overtuigende argumenten bij die de passieve houding van de overige Hezbollah bewakers kunnen verklaren. Dit klemmt des te meer daar verzoeker bevestigt dat de situatie ernstig was zodat het volstrekt ongeloofwaardig moet worden geacht dat Hezbollah dergelijke feiten straffeloos zou laten gebeuren zonder meteen actief in te grijpen. Te meer uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij eerder louter omwille van een mondeling dispuut werd geslagen en gedurende drie uren werd vastgehouden. De door verzoeker geschetste gang van zaken bij het incident in april 2014 is naar het oordeel van de Raad dan ook van iedere realiteitszin ontdaan en doet dan ook volledig afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas.

2.11.3. Het louter verwijzen naar de context en het herhalen van zijn persoonlijk asielrelaas om aan te tonen dat het wel degelijk aannemelijk is dat verzoeker een (berekend) risico nam door het kamp te verlaten op klaarlichte dag via een Hezbollah-controlepost volstaan voorts niet om de motivering in de bestreden beslissing waaruit het tegendeel blijkt in een ander daglicht te stellen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dienaangaande pertinent: "Daarnaast mag het verbazen dat u op klaarlichte dag Beirut heeft verlaten - naar eigenzeggen verliet u Burj al Barajneh op 24 mei 2014 te voet via de Hezbollah controlepost ter hoogte van de kerkhofstraat - u verklaarde hierbij niet te zijn gecontroleerd (zie CGVS, p. 19). Dit is opmerkelijk want uit uw verklaringen blijkt immers dat Burj al Barajneh, waar u tot aan uw vertrek woonde, deel uitmaakt van de hoofdzakelijk sjiiitische wijk al-Dahiye die sinds januari 2014 omringd wordt door Hezbollah-controleposten (zie CGVS, p. 12 en 15). Uw vertrek uit Burj al Barajneh is in deze hoogst opmerkelijk en druist regelrecht in tegen uw eigen verklaringen, waaruit duidelijk kan worden opgemaakt dat iedereen die de wijk binnen of buiten wou via één of meerdere controleposten moest passeren (zie CGVS, p.12). U benadrukte meermaals dat

Palestijnen aan dergelijke controleposten grondig gecontroleerd werden, zo moest u onder andere steeds uw identiteitsdocumenten voorleggen, formulieren invullen, daarnaast werd u op frequente basis lichamelijk gefouilleerd (zie CGVS, p. 12 en 13). Het mag verbazen dat u, ondanks het feit dat u naar eigenzeggen gezocht werd door de Libanese autoriteiten, het ogenschijnlijk toch veilig genoeg vond om u in het openbaar te begeven én via een Hezbollah-controlepost uw wijk te verlaten. Het voorafgaande ondermijnt eens te meer de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van uw voorgehouden vrees voor vervolging. Er kan immers logischerwijs worden verondersteld dat, indien u werkelijk vreesde om door Hezbollah opgepakt te worden, u niet het risico zou nemen om gecontroleerd en/of opgepakt te worden aan één van de door Hezbollah bemande controleposten. In dit verband verklaarde u dat gedurende het spitsuur de controles van Hezbollah minder streng zijn (zie CGVS, p. 19). Dient echter te worden opgemerkt dat zelfs indien er minder controles zouden plaatsvinden op drukke momenten – wat tegengesproken wordt door uw eigen verklaringen inzake de grondige identiteitscontroles aan de verschillende checkpoints (zie CGVS, p.13) – het nog steeds een bijzonder gróót risico inhield voor u om op zulke wijze uw wijk te verlaten. Het is niet geheel uitgesloten of ondenkbaar dat u tegengehouden zou worden in het kader van een routinecontrole. d Uw gedrag in deze is op geen enkele wijze verenigbaar met de door u aangehaalde vrees.” Deze motieven worden derhalve door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.11.4. Met de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden vastgesteld dat het opmerkelijk is dat verzoeker niet op de hoogte is van het verdere verloop van de aanklacht tegen hem en dat zijn familie, sinds verzoekers vertrek, geen belangstelling meer toont voor de zaak, nu de oproepingsbrief aangaande deze aanklacht nochtans de directe grondslag vormde voor verzoekers vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf. De Raad is van oordeel dat verzoekers gebrek aan initiatief om informatie te vergaren de door hem geschetste vrees relativeert. Verzoeker beargumenteert dat hij zelf geen tijd had om een advocaat onder de arm te nemen en dat hetzelfde opgaat voor zijn familie, waarmee hij er echter niet in slaagt de Raad te overtuigen. De Raad benadrukt dat van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen daar actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees correct in te schatten. Het is de Raad overigens niet duidelijk waarom het louter informeren naar de stand van zaken aangaande de aanklacht – inmiddels drie jaar na het ontvangen van deze brief – tot op heden volstrekt onmogelijk zou zijn, noch waarom dit verzoekers familie in gevaar zou brengen. Verzoeker beperkt zich te dezen tot loutere beweringen die zijn nalatige houding geenszins kunnen vergoelijken. Verzoekers verregaande desinteresse in de evolutie van zijn persoonlijke problemen is naar het oordeel van de Raad onverenigbaar met de ernst van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging en doet finaal afbreuk aan de oprechtheid van zijn asielrelaas.

2.11.5. Gelet op bovenstaande determinerende overwegingen die leiden tot het besluit dat de door verzoeker aangebrachte feiten die aan de grondslag liggen van zijn vertrek uit het UNRWA-mandaatgebied ongeloofwaardig zijn, is het in de bestreden beslissing opgeworpen motief dat verzoeker geen eensluidende verklaringen aflegt aangaande de naar hem opgezette zoektocht door de Palestijnse veiligheidsdiensten bijkomstig en niet determinerend. Kritiek op dit overtollig motief kan dan ook niet leiden tot hervorming van de bestreden beslissing.

2.11.6. Voor het overige blijft verzoeker in wezen steken in het louter herhalen van een aantal eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het volharden in de door hem uiteengezette asielmotieven, het uiten van blote beweringen, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal en het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing te ontcrachten.

Daar waar verzoeker nog stelt dat hij niet kan rekenen op de hulp van de Libanese autoriteiten, wijst de Raad erop dat aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof kan worden gehecht, zodat de bemerking dat hij voor zijn problemen niet kan rekenen op de hulp van de Libanese autoriteiten als irrelevant moet worden beschouwd.

2.12. Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Libanon blijkt bovendien uit de COI Focus Libanon “*Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon*” d.d. 4 maart 2016 toegevoegd aan het administratief dossier, dat de Libanese overheid de terugkeer van Palestijnen niet verhindert. De Libanese autoriteiten reiken reisdocumenten uit aan Palestijnen die bij de UNRWA en/of bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen

van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen naar de mandaatgebieden kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Uit deze informatie blijkt voorts dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed heeft op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR) kunnen anno 2016 aldus nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machine leesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL.

Cedoca heeft deze informatie in september 2014 nogmaals afgetoetst bij Human Rights Watch, dat als eerste berichtte over de restricties opgelegd aan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië voor het betreden van Libanees grondgebied. De expert Libanon van Human Rights Watch stelde geen enkele informatie te hebben ontvangen die zou suggereren dat Palestijnen uit Libanon (Palestinian Refugees from Lebanon, PRL) moeilijker opnieuw toegang tot het grondgebied zouden krijgen ten gevolge van de restricties opgelegd aan Palestijnen uit Syrië (PRS). Andere in september 2014 door Cedoca gecontacteerde objectieve bronnen, waaronder UNRWA, bevestigen bovenstaande informatie. De Raad stelt vast dat Cedoca de informatie vervat in de COI Focus van 4 maart 2016 gebaseerd heeft op een zo ruim mogelijk aanbod aan zorgvuldig geselecteerde bronnen, die aan elkaar werden getoetst. Zo steunt de COI Focus onder meer op de expertise van Human Rights Watch, daar deze als eerste berichtte over de restricties opgelegd aan PRS voor het betreden van Libanees grondgebied. Daarnaast werd informatie ingewonnen op het Libanese consulaat te Brussel. Verder werd contact opgenomen met de Identificatiecel, directie Controle Binnenland, sectie Verwijdering van de Dienst Vreemdelingenzaken omdat deze cel ervaring heeft met de identificatie en repatriëring van Palestijnen uit Libanon. De International Organization for Migration (IOM) te Brussel werd gecontacteerd, omdat deze instantie reeds verschillende bij UNRWA geregistreerde Palestijnen heeft bijgestaan bij hun terugkeer naar Libanon. Er werd op 3 februari 2016 telefonisch contact opgenomen met een diplomaat van de Palestijnse Vertegenwoordiging voor België, de Europese Unie (EU) en Luxemburg, daar het logischerwijze eigen is aan zijn functie om informatie te kunnen verschaffen over de terugkeermogelijkheden van Palestijnen naar Libanon. De directeur van de "NGO Najdeh" werd op 11 februari 2016 op zijn beurt bevraagd omdat deze NGO instaat voor ontwikkelingsprojecten in de Palestijnse vluchtelingenkampen en samen met lokale en internationale organisaties campagne voert voor de rechten van Palestijnen. Tot slot werd op 11 februari 2016 contact opgenomen met de lokale mensenrechtenorganisatie Palestinian Human Rights Organization (PHRO), omdat deze organisatie rapporten schrijft en opkomt voor de rechten van Palestijnen in Libanon. Cedoca contacteerde aldus zowel overheden als internationale organisaties en lokale ngo's. Een overzicht van de geraadpleegde bronnen is opgenomen in de bibliografie achteraan het document.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA, hetgeen in het verzoekschrift op zich ook niet wordt betwist.

2.13. Verder blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier (COI Focus "*Libanon: Leefomstandigheden in de Palestijnse kampen*" van 12 juni 2015, *Syria Regional Crisis Response* januari-december 2014, mid-year review en het rapport "*Survey on the socioeconomic status of Palestine refugees in Lebanon*" van American University of Beirut en UNRWA), dat UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, dat UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA tot op heden actief fondsen verzamelt voor de financiering van bijkomende maatregelen die UNRWA wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, 'emergency cash' voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de COI Focus "*Libanon. De veiligheidssituatie in Libanon*" van 15 juli 2016, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat er wel sprake is van een wijziging in het hospitalisatiebeleid met ingang van januari 2016, wat resulteerde in protesten en *sit-ins* voor UNRWA-kwartieren. Na januari 2016 escaleerde dit in herhaaldelijke en wijdverspreide gedwongen sluitingen van UNRWA-vestigingen, bedreigingen aan de staf en de verhinderende van bewegingen van

personeel en goederen. De spanningen daalden evenwel nadat een dialoog werd opgestart tussen de Palestijnse fracties en UNRWA (p. 32). Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat UNRWA heden nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen in de vluchtelingenkampen te Libanon op het vlak van gezondheidszorg, voedsel, onderwijs, huisvesting, enz., en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Verzoeker voert aan dat zijn familie en hijzelf niet konden rekenen op de hulp van de UNRWA nu het totaal onmogelijk was om een dokter te vinden in het kamp en hij geen ondersteuning kreeg wat betreft zijn epilepsie en zijn zus evenmin voor haar suikerziekte. Verzoeker besluit bijgevolg dat hij geen nuttige en effectieve hulp van de UNRWA kan genieten. De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen evenwel bij waar deze dienaangaande terecht vaststelt: *“Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA kreeg (zie CGVS ABOU A.(...) A.(...) dd. 03/02/2017, p. 3). Zowel u, alsook uw broer en zus, konden immers onderwijs volgen bij UNRWA (zie CGVS, p. 4 en 7). Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat u medische zorg van UNWRA kon genieten, of er toch minstens recht op had (zie CGVS, p.3). U verklaarde een aanvraag te hebben ingediend bij UNWRA betreffende het verkrijgen van uw epilepsie-medicatie. Uit uw verklaringen blijkt dat UNWRA niet in staat was u te helpen met betrekking tot deze aanvraag (zie CGVS, p. 3). Dient hier te worden opgemerkt dat dit niet aantoonde dat u geen medische bijstand van UNWRA zou kunnen krijgen indien u deze zou vragen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u wel gebruik kon maken van de UNWRA-diensten inzake tandheelkunde (zie CGVS, p. 3). Dient te worden opgemerkt dat u voor de behandeling van eventuele ziekte gebruik maakte van privé medische diensten, die u op basis van uw inkomen kon betalen (zie CGVS, p. 3). Daarnaast blijkt dat uw familie om de drie maanden voedselhulp krijgt van UNWRA (zie CGVS, p. 4).”,* zodat verzoeker bezwaarlijk gevolgd kan worden in zijn betoog dat hij geen hulp van de UNRWA kan ontvangen.

Voorts voert verzoeker aan dat de situatie in de vluchtelingenkampen dramatisch blijft en dat de “zekerheid” van de vluchtelingen niet gegarandeerd kan worden, hierbij verwijzend naar de aan het verzoekschrift gevoegde krantenartikelen. Hij onderstreept daarbij nog dat het “Bourj Al Barajneh” kamp het dichtst bevolkte kamp is sinds het begin van de Syrische oorlog en besluit dat het totaal onmogelijk wordt om de veiligheidssituatie van de vluchtelingen in Libanon te garanderen. In zoverre verzoeker hiermee verwijst naar het feit dat de gevolgen van het Syrische gewapende conflict en toestroom van vluchtelingen een impact hebben op de situatie in Libanon en in de vluchtelingenkampen, dient te worden opgemerkt dat dit gegeven op zich niet betwist wordt door de commissaris-generaal, noch door de Raad. De Raad herhaalt dat het louter verwijzen naar de algemene situatie in het land van gewoonlijk verblijf echter niet voldoende is om aan te tonen dat verzoekers vertrek uit Libanon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil en waardoor hij verhinderd werd de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit dient *in concreto* aangetoond te worden (HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 64-65). Met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen in het bijzonder, en naar de invloed van het gewapend conflict in Syrië op de situatie in Libanon slaagt verzoeker er evenwel niet in concreet aannemelijk te maken dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1, D van de Vluchtelingenconventie bevond.

Zo uit de beschikbare informatie inderdaad blijkt dat de influx van Syrische vluchtelingen een impact heeft op het leven in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen – waar de algemene situatie en de leefomstandigheden erbarmelijk kunnen zijn – in het bijzonder, treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze in de bestreden beslissing benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precarie omstandigheden leeft, waardoor verzoeker niet kan volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar hij concreet aannemelijk dient te maken dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet loopt. Uit verzoekers eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. Zo wordt hieromtrent in de bestreden beslissing correct aangehaald als volgt: *“Immers, de woning waar u met uw familie woonde in Burj al Barajneh is jullie eigendom (zie CGVS, p. 4). Voorts blijkt uit uw verklaringen dat uw vader frequent werk heeft in de bouwsector waar hij tussen 500 à 1000 dollar per maand verdient, afhankelijk van de omstandigheden (zie CGVS, p. 6). Het gezinsinkomen werd verder aangevuld met de inkomsten van uw activiteiten bij Al-Quds en Hamas. In totaal verdiende u maandelijks zo'n 750 dollar (zie CGVS, p. 5). Uw broer, die tewerkgesteld is als IT-er in de Verenigde Arabische Emiraten, droeg eveneens bij aan het gezinsinkomen (zie CGVS, p. 7). Zoals hoger aangehaald kon met uw verdiensten ook terecht*

bij een privé dokter in Beirut (zie supra). U haalde voorts nog aan dat jullie, naast jullie eigen inkomsten, ook hulp kregen van andere mensen. Zo konden jullie ondermeer bij Al Aqsa-club en een soort NGO in het kamp terecht (zie CGVS p. 3 en 4). U verklaarde dat op basis van die verschillende inkomens uw familie in staat is om in hun onderhoud te voorzien. Uit uw verklaringen blijkt dat u financiële steun kreeg van uw broer Iyad om uw reis te kunnen bekostigen - hij betaalde ongeveer 4000 dollar van het totale bedrag - het overige deel kon u betalen door te werken en te sparen in Turkije (zie CGVS, p. 9). Dit en het feit dat u, uw broer en uw vader allemaal werkten en op die manier in staat waren uw gezin te onderhouden, doet besluiten dat uw financiële situatie voorheen toch afdoende was." Met de informatie inzake de algemene leefomstandigheden in Burj al Barajneh die aan het verzoekschrift wordt gevoegd (met name: het artikel "*Lebanon: Life for Palestinian refugees in Bourj el-Barajneh*" van OCHA van 1 juli 2013, het artikel "*From a lost refugee*" van The Electronic Intifada van 15 juli 2003, het artikel "*Refuge and return*" van The Electronic Intifada van 8 februari 2011, het artikel "*Nouveaux arrivants à Bourj el-Barajneh, le camp palistinien le plus peuplé du Liban*" van Caritas van 3 januari 2013, het artikel "*Palestinians in Lebanon: Death by neglect*" van IRIN en het artikel "*Lebanon: Mental Health Care in Burj e-Barajneh*" van MSF USA van 24 februari 2011) brengt verzoeker geen concrete op zijn persoon betrokken feiten en elementen aan die de beoordeling door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van zijn levensomstandigheden in Libanon in een andere daglicht kunnen stellen.

In zoverre verzoeker met verwijzing naar het artikel "*Liban: un mort dans des heurts dan un camp de réfugiés palestiniens*" van msn.com en van LeFigaro.fr van 28 februari 2017, het artikel "*Liban: Notre séjour dans le camp de réfugiés palestiniens d'Ein El-Helweh au Liban*" van Collectif Palestine Libre van 26 mei 2013 en het artikel "*Liban: un mur près d'un camp palestinien*" van LeFigaro.fr van 21 november 2016 voorts lijkt te betogen dat UNRWA niet langer in staat is haar opdracht te vervullen omwille van de gespannen situatie in het vluchtelingenkamp van Ayn al-Hilwah, volstaat het erop te wijzen dat verzoeker afkomstig is van Burj al Barajneh. Dezelfde opmerking geldt wat betreft de artikelen "*Dans les camps palestiniens du Liban*" van UNICEF France en "*Poursuite des bombardements d'un camp palestinien, Le Liban de nouveau dans le tourmente*" van ISM-France.org van 22 mei 2007 die handelen over het Nahr El Bared kamp, het artikel "*Dans les camps palestiniens surpeuplés du Liban*" van Vice.com van 9 juli 2014 dat betrekking heeft op het Shatila kamp en het Beddawi kamp en het artikel "*Neuf Palestiniens tués dans un camp de réfugiés au Liban*" van LeMonde.fr van 7 april 2014 dat handelt over het "Mieh Mieh Camp".

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die ertoe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en dat verzoeker voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in Burj al Barajneh van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen in geval van terugkeer naar het kamp waar hij verbleef.

De Raad benadrukt in dit verband nog dat van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, met verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 EVRM, slechts gewag kan worden gemaakt indien de slechte behandeling een "minimum level of severity" bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). Verzoeker moet derhalve zelf concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen en hij kan hierbij niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon en naar de invloed van het gewapend conflict in Syrië op de situatie in

Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat hij bij een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 3 EVRM loopt.

Waar verzoeker in het onderhavige verzoekschrift nog aanvoert: *“Het blijkt van het asielrelaas uit dat de verzoeker een risico van foltering loopt in geval van terugkeer in Libanon.*

Immers heeft de verzoeker gewerkt voor de Hamas in verschillende plaatsen.

Meer moet het onderlijnend worden dat hij gezocht is door Hezbollah en dat een veroordeling tegen hem werd besproken.

(...)

Hij werd gefolterd wegens politieke redenen en etnische redenen.”, merkt de Raad vooreerst op dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij als “operator” werkzaam was bij het tv-station ‘Kanaal Al Quds’ en voor zijn werk in de cafetaria instond voor het maken van thee en het poetsen van bureaus (administratief dossier, stuk 5, p. 5 en stuk 11, p. 5), zodat bezwaarlijk beweerd kan worden dat verzoeker een dermate hoogstaande positie bekleedde binnen een organisatie van Hamas dat hij louter omwille van zijn werkzaamheden aldaar gevisieerd zou worden door Hezbollah. Bovendien vloeit uit verzoekers verklaringen voort dat zijn beweerde specifieke problemen met A.H.Z. ontstaan zouden zijn door zijn weerspannig gedrag aan de controleposten. Verzoeker gaat er echter aan voorbij dat geen geloof wordt gehecht aan zijn relaas en de problemen die hij zou gehad hebben met A.H.Z.. In zoverre verzoeker in het verzoekschrift lijkt aan te geven dat hij gefolterd werd wegens politieke en etnische redenen, herhaalt de Raad dat aan verzoekers relaas, met name dat hij problemen heeft gekend met Hezbollah en door hen wordt opgespoord, geen enkel geloof wordt gehecht. In zoverre verzoeker refereert aan politieke redenen, is het de Raad niet duidelijk waar hij precies op doelt. Uit het gehoorverslag blijkt namelijk dat verzoeker zelf uitdrukkelijk aangaf dat hij zelf nooit lid was van een politieke partij, noch dat één van zijn ruimere familieleden dit zou zijn geweest (administratief dossier, stuk 5, p. 5-6).

De Raad stelt vast dat verzoeker zich voorts voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde feiten beroept als voor de vluchtelingenstatus. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas en mede in acht genomen het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker evenwel niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

2.14. Wat betreft de actuele veiligheidssituatie in Libanon in het algemeen en de actuele situatie van Palestijnse vluchtelingen in de Libanese vluchtelingenkampen in het bijzonder, blijkt uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon “*De veiligheidssituatie in Libanon*” van 15 juli 2016) dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon nog steeds grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een toenemende polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen en grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Wel vond er op 12 november 2015, na anderhalf jaar kalmte in Beiroet, opnieuw een dubbele zelfmoordaanslag plaats in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh. Het was de dodelijkste aanslag sinds de burgeroorlog en de eerste officieel door IS opgeëiste aanslag in Libanon. Het geweld escaleerde evenwel niet. Na de zware aanslag in november 2015 vonden er geen terroristische aanslagen meer plaats in Beiroet. Anno 2015-2016 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belagen op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers, tenzij het grootschalige en

langdurige confrontaties in bevolkt gebied betreffen. In 2015 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Wel bleven kleinschalige aanvallen op militaire doelwitten plaatsvinden waarbij doden of gewonden vielen, nagenoeg uitsluitend onder de strijdende partijen. Sinds januari 2016 bekampen IS en JN ook elkaar waarbij langs beide kanten verliezen werden geleden. Bij dit geweld worden evenmin burgers geïdoleerd en, aangezien het een afgelegen en bergrijke regio betreft, vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Syrische rebellengroepen voeren voorts raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. In 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers geïdoleerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïdoleerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. In het vluchtelingenkamp Ayn al-Hilwa is een gezamenlijke troepenmacht actief waarin de verschillende fracties vertegenwoordigd zijn. De troepenmacht heeft zich sinds haar oprichting kunnen ontplooiën in de meest gevoelige wijken en kwam naar aanleiding van een aantal politiek gemotiveerde moorden onmiddellijk tussen. De nieuwe troepenmacht werd ook samen met de Libanese autoriteiten om de veiligheid in het kamp te garanderen. Niettegenstaande de aanwezigheid van de troepenmacht vinden er nog steeds politieke moorden en afrekeningen plaats. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn, vallen hierbij soms één of meerdere burgerslachtoffers. Op 22 augustus 2015 braken in Ayn al-Hilwa gewapende confrontaties uit tussen islamitische groeperingen en Fatah. Op 27 augustus 2015 keerde, na onderhandelingen tussen de betrokken partijen, de kalmte terug. Er is wel sprake geweest van moorden en kleinschalige schietincidenten waarbij een aantal doden vielen bij de extremistische strijders of Fatah. Er werden geen burgerslachtoffers gerapporteerd.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct, dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Immers, waar hij enkele krantenartikelen aanhaalt met betrekking tot de gespannen situatie in Ayn al-Hilwah, met betrekking tot het Nahr El Bared kamp, het Shatila kamp, het Beddawi kamp en het Mieh Mieh kamp, herhaalt de Raad dat verzoeker afkomstig is van het vluchtelingenkamp Burj al Barajneh. Ook met de argumentatie dat de Libanese situatie erg kritisch is, dat het land met de gevolgen van de Syrische oorlog moet leven en dat de zekerheid in de vluchtelingenkampen niet kan verzekerd worden, brengt verzoeker geen valabele argumenten bij die voorgaande appreciatie kunnen ombuigen.

De Raad wijst er te dezen nog op dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Libanon, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn/haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, wat *in casu* niet het geval is zoals blijkt uit wat voorafgaat.

2.15. Ook de door verzoeker bijgebrachte documenten zijn niet van dien aard dat ze de geloofwaardigheid van de door hem uiteengezette vluchtmotieven kunnen herstellen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden bijgetreden waar deze correct opmerkt dat deze documenten slechts betrekking hebben op zijn persoonsgegevens, herkomst, zijn medische toestand, zijn tewerkstelling, het feit dat hij bij UNRWA geregistreerd is en de ziekte van verzoekers zus; gegevens die op zich niet betwist worden, doch geen uitstaans hebben met verzoekers asielmotieven. Wat betreft de oproepingsbrief van het Algemeen Leiderschap overweegt de commissaris-generaal terecht: *"(...) dient te worden opgemerkt dat documenten slechts bewijswaarde hebben voor zover ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig relaas. Dit is in casu niet het geval."*

Wat betreft de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde artikels, verwijst de Raad naar hetgeen wordt uiteengezet in punt 2.13..

2.16. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

2.17. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat wordt verzoeker conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 55/2 van de vreemdelingenwet uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Verzoeker toont voorts niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

2.18. Waar verzoeker vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS